

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 90

Číslo: 28

11. července 2010

Cena: 7 Kč

K HISTORII RODNÉHO DOMKU MISTRA JANA HUSA

Den po svátku Mistra Jana Husa by měla podle dohody převzít péči o jeho rodný domek naše církev. Ta má k Husinci u Prachatic už dlouholetý vztah. Věřící naší církve se tam scházeli od roku 1921, náboženská obec byla založena v r. 1927. Naše bohoslužby se konaly ve hřbitovním kostelíku až do r. 1935, kdy musel být vrácen Římskokatolické církvi. Naši členové koupili pozemek a plánovali stavbu vlastního sboru, II. světová válka a období komunismu jim však tyto plány překazily. Od r. 1939 se konají naše bohoslužby stále v modlitebně Církve bratrské.

Rodný domek Mistra Jana Husa má též zajímavou historii. Ještě v 19. století existovala stará městská kniha, v níž se uváděl první známý majitel Husova domku z roku 1634 - Sigmund Nána. Z rejstříku obyvatel Husince se dozvídáme, že byl řemesla krejčovského a hlásil se k římskokatolické víře. Při velkém požáru městečka v roce 1654 dům Sigmunda Nány vyhořel; Jan Tramchač jakožto zeť po smrti Sigmunda Nány toto hospodářství (dle gruntovní knihy lit. A fol. 116) roku 1662 obdržel. Poté domek dostal s dcerou Jana Tramchače Jakub Šustr (gruntovní kniha I. A, f. 116 p.v.) roku 1668 za tržovou cenu 220 kop míšenského groše. Dne 10. srpna 1691 shořelo v Husinci kromě fary a masných krámů 34 domů. Vyhořel i dům nánoivský. Jeho tehdejší majitel Jakub Šustr pod přísahou vyznal, že mu shořel celý domek až na holé zdivo, zejména světnice, kuchyně, komora s prádlem ložním a šaty, sklep, chlév, stodola se všim hospodářským nářadím a stodola se zásobami obilí a sena. 15. července 1740 získal tento dům „ležící mezi domy Antonína Ledvinky a Andresa Springera z dolejší strany“ pekař Josef Jíleček za 425 zlatých.

Další důležitá zpráva o stavu Husova domku se dochovala z roku 1859. V tomto roce dne 15. října vyhořelo v Husinci 32 domů včetně domu Ondřeje Jílečka, který požádal Královské české muzeum o podporu na opravu světnice, v níž se podle tradice narodil Hus. Archeologický sbor muzea mu však odepsal, že sice jeho horlivost o zachování památky schvaluje, ale že nemá potřebné prostředky. Zprávu o tomto jednání přinesl časopis Památky archeologické a Lumír. Po smrti Ondřeje Jílečka v roce 1880 zdědil dům jeho syn Augustin Jíleček, který byl také jeho posledním soukromým majitelem.

U příležitosti prvních velkých veřejných Husových oslav v roce 1869, kdy se slavilo 500. výročí narození Mistra Jana Husa, byl na domku odhalen Husův reliéf, jehož autorem byl sochař Bohuslav Schnirch. První pouti za Janem Husem se zúčastnilo na

60 000 lidí. Národ, který rok předtím položil s velkou slávou základní kámen k budoucímu Národnímu divadlu, se tak přihlásil k nejpokrokovějším tradicím svých dějin. Již tehdy jednal dr. K. Sladkovský s Ondřejem Jílečkem o koupi Husova domku, ale k dohodě nedošlo a Jíleček v domku dál provozoval mydlářskou živnost. O koupi Husova domku marně usiloval též místní římskokatolický farář Adolf Rodler (působil v Husinci v letech 1877 - 1884), který chtěl domek zbourat a na jeho místě postavit sirotčinec. V roce 1880 uspořádal národní spolek Svatobor sbírku, z výnosu koupil v roce 1883 přední část domku a ještě téhož roku ji postoupil Tělocvičné jednotě Sokol v Praze. 25. dubna 1911 byly před Husovým domkem vysazeny dvě lípy.

K pětistému výročí smrti Jana Husa chtěl pražský Sokol provést v domku stavební úpravy. Byl vypracován návrh stavby. Jen díky protestu klubu Za starou Prahu k přestavbě nedošlo, ale naopak byl domku pietně vrácen jeho starý vzhled. Husův domek potom patřil určité době městu Písku. Pražská obec sokolská si však vyhradila právo spolurozhodovat o jeho dalších osudech. Aby nedocházelo ke konfliktním situacím, požádal pražský Sokol o zpětný převod Husova rodného domku do svého vlastnictví, což se uskutečnilo 21. června 1922. Po skončení druhé světové války přestal být Husův domek majetkem Československé obce sokolské a stal se majetkem státu. V roce 1952 byl v jádru tohoto renesančního domku, zřejmě vystavěného kolem roku 1616, otevřen Památník Mistra Jana Husa. První muzejní expozice byla dokončena muzejními pracovníky z Tábora a z Českých Budějovic za podpory ministerstva školství v roce 1965, stávající expozice byla otevřena v r. 1975.

V roce 1991 obecní úřad v Husinci expozici zbavil ideologických pokřivení a obohatil ji o pamětní síň - galerii akademického malíře Josefa Krejzy (1896 - 1941), husineckého rodáka, a celé prostory s respektováním tehdejších technologií pietně adaptoval.

Monografická expozice sleduje chronologicky Husův život a chronologii jeho děl, přibližuje Husovu činnost na Karlově univerzitě, v Betlémské kapli, na Kozím Hrádku i před církevním koncilem.

Exponáty tvoří fotografie, faksimile knih a listin, knihy, medaile, grafiky, plastiky. Expozice představuje šíření Husových myšlenek a Husova díla v Evropě, část expozice se věnuje tradicím a aktualizaci Husova díla a Husových ideí. V domku je realizována i rekonstrukce ve snaze co nejvíce se přiblížit tehdejší době - představuje se „Husova světnička“ a „černá kuchyně“.

Kromě Husova rodného domku je

v Husinci ještě jedno místo, k němuž se pojí živá tradice o Husovi. V mládí Jan Hus navštěvoval, jak známo, učení v nedalekých Prachaticích. Když sestoupil chodce, jdoucí z Prachatic do Husince, z lesa do údolí Blanice, přijde po drahách k výběžku skály, ležící na pravé straně, která dosud se nazývá v ústech lidu skalou „Husovou“. Tam prý odpočíval a četl mladý žák Jan, kdykoliv se z Prachatic v létě domů ubíral, a jak mívával opěnu hlavu o skálu - vypravuje se pověst - otiskla se do kamene podoba jeho hlavy. Až donedávna se to stáleté znamení ukazovalo, vyskytl se však nějaký horlivý Husův ctitel nebo zuřivý nepřítel a zkazil úplně dřívější podobu ve skále.

Celé to místo je nyní černé kouřem z ohňů, stráží při plavbě dříví po řece Blanici tu pálených. Také jiná pověst se ještě udržela mezi pamětníky: „Za jedné velké bouře odpočíval Jan Hus, jda z Prachatic ze školy, pod touto skalou, když blesk právě do jalovcového keře naproti skále udeřil a tento se vzňal. Janovo matka, majíc obavu, aby se při bouři nic nestalo, šla mu naproti a uviděla ho, jak sedí pod zmíněnou skalou zamyšlen a dívá se na hořící keř. Na otázku: proč nespíchá domů, ukázal prý mladý Jan na hořící keř: „Vidíš, tak jak tento keř, tak já ohněm z toho světa sejdu.“

Podle www.husinec.cz (noe)

SLOVO NA SETKÁNÍ S OBČANY MĚSTA HUSINEC

Vážený pane starosto, vážení představitelé veřejného života, zástupci církvi, vážení občané, vážení hosté, chci vás všechny srdečně pozdravit jménem Církve československé husitské. Náš kladný vztah k Mistru Janu Husovi je zcela zřejmý již samotným názvem naší církve. Husův duchovní a etický odkaz vycházející z Písma je jedním z podstatných zdrojů a motivů působení naší církve od jejího počátku. Naše kostely či sbory jsou nejčastěji označeny jménem tohoto českého reformátora. V našich sborech se nachází značné množství obrazů, plastik, vitráží znázorňujících Mistra Jana Husa. Některé z nich jsou od významných umělců - Františka Bilka, Jana Znoje, Vladimíra Komárka a dalších. Jiná jsou díla lidových umělců vyjadřující spontánní vztah a úctu k této osobnosti.

Naše církev aktualizuje odkaz české reformace. To se projevuje od jejího počátku jednak vydáváním historické a teologické literatury a pramenů

z této doby, ale i pořádáním nejrůznějších akcí. Na místech spojených s osobnostmi a událostmi české reformace se konají bohoslužby, přednášky, literární-hudební pořady, výstavy. V současnosti naše církev připravuje výstavu s názvem „Od Husa k dnešku“ v Praze, Novoměstské radnici. Záštitu převzalo a akci podpořilo Ministerstvo kultury České republiky a paní starostka Prahy 2 Jana Černochová.

Náš zájem je soustředěn na všechna významná místa spjatá s životem a působením Mistra Jana Husa - Betlémskou kapli v Praze, Kozí Hrádek u Tábora, hrad Krakovec, Kostnici. Z tohoto důvodu jsem v lednu tohoto roku neváhal přijmout pozvání do Husince - místa, které je tradičně považováno za Husovo rodiště. Účastnil jsem se dne 29. ledna 2010 prezentace záměru obnovy Husova památníku v Husinci společně s tehdejším arcibiskupem pražským panem kardinálem PhDr. Miloslavem

Vlkem. Záměru obnovy jsme vyjádřili podporu. Naše církev se přihlásila do soutěže o pronájem Husova památníku. Poté, co nám bylo radou města Husince oznámeno, že jsme byli vybráni, jsme navštívili dne 15. května 2010 Husinec, kde proběhlo jednání ústřední rady naší církve. Dne 17. května byla podepsána smlouva s městem Husinec s tím, že k převzetí objektů do správy má dojít 7. 7. 2010.

Při správě Památníku nám půjde o tři hlavní hlediska: 1. Historické; 2. Výchovné a 3. Ekumenické. Naše církev považuje toto místo za mimořádně významné z hlediska kulturně-historického i s ohledem na program „Odkaz české reformace v naší vlasti“, jehož součástí jsou „Jižní Čechy husitské“. Výchovně-vzdělávací zřetel znamená šíření znalostí o osobě a díle Mistra Jana Husa v kontextu doby i současné diskuse se zaměřením na mladou generaci. Aspekt ekumenický znamená otevře-

Dokončení na str. 3

Na opravy a údržbu Památníku Mistra Jana Husa v Husinci můžete přispět na účet:

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9
Pro náboženské obce: 9 + číslo náboženské obce

O Crhovi a Strachotovi

Před několika týdny došlo u našich východních sousedů k významné události. Slovenský premiér Fico odhalil na Bratislavském hradě sochu Svatopluka. Vyvolalo to bouřlivé diskuse mezi historiky i architekty, jestli je to přiměřené nebo není. A protože mám v zaměstnání mnoho kolegů ze Slovenska, také jsme toto téma živě probírali. Prožíváme spolu zkrátka jak politiku v Česku, tak na Slovensku, včetně nedávných voleb v obou zemích. A zjišťujeme, že máme spolu stále hodně společného.

I tehdy, za časů Svatopluka, měli naši předkové mnoho společného. Ač se ještě nenazývali Čechy, Moravany, Slezany nebo Slováky, žili v jednom velkém státním útvaru, který snad, což není příliš potvrzeno, zabíral území ještě o trochu větší než Československo mezi dvěma světovými válkami, území první republiky. Svatopluk seděl na obou knížecích stolcích, jak na moravském, tak na nitranském. A už tehdy si Slované žijící na tomto území uvědomovali svoji identitu. Tehdy ještě ne národní nebo státní, občanskou, ale protože byli ohrožováni ze západu Východofranskou říší a z jihovýchodu od maďarských kmenů, bylo toto uvědomování si vlastní identity přímo spojeno s bojem o přežití.

To si ještě před Svatoplukem uvědomil jeho strýc Rastislav. On sám prý první požádal o povolení sloužení bohoslužeb v jazyce tehdejších Slovanů, protože toužil po nezávislosti na Východofranské říši. Tato nezávislost byla nutná i v náboženském životě, který měl tehdy mnohem větší dopad na každodenní praktický i politický život než dnes. Papež knížete Rastislavovi nevyhověl, a tak se kníže s žádostí o podporu v oblasti náboženské obrátil na cařihradského patriarchu, který mu poslal rodné bratry Konstantina a Metoděje. Oba bratři se po dobu své misie pělili vlastně jen o jedinou věc. O bohoslužby sloužené v místním jazyce tak, aby jim rozuměl lid, který žil v místě, kde se bohoslužby sloužily, a který na ně tedy docházel. Nepřipomíná vám to něco? Jedním z impulzů při vzniku naší církve na začátku dvacátých let minulého století byl nadšený ohlas na bohoslužby sloužené česky po mnoha, mnoha desetiletích.

Jde přece o to, aby křesťanský život přicházel tam, kam předtím dorazila dobrá zpráva, evangelium, nikoliv tam, kde šlo o ovládnutí nějakého území nebo skupiny lidí. A jde o to, aby lidé, kteří evangelium slyší, evangelium rozuměli. Ale ani ne tak mylně, jak si naši předkové překládali Metodějovo jméno, protože si mysleli, že starořecké Methodios je slovo latinské a je odvozeno od latinského metus, strach. A ani ne tak zkresleně, jak vzniklo jméno Crha ze jména Cyril, ještě k tomu když Konstantin byl po většinu svého života a působení na území naší vlasti Konstantinem, nikoliv Cyrilem.

Přeji vám tedy srozumitelný a nezkrácený příjem Božího slova.

Michal Hvězda

Z kazatelského plánu

SEDMÁ NEDĚLE PO HODU BOŽÍM SVATODUŠNÍM

Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.

Mt 7,21

První čtení Písma: Ž 47,2–3

Tužby

2. Za přispění Ducha svatého k našemu rozhodnému skoncování se lží a otroctvím hříchu, modleme se k Hospodinu.

3. Za církev pravdivou a skutečně svobodnou, která by byla světu silou a pomocí k životu pokojnému a šťastnému, modleme se k Hospodinu.

Modlitba

Pane, naše spáso! Hospodine! Bože, Králi celé země, promluv k nám ze svého svatého trůnu, abychom srdcem poznali tvou pravdu a zpívali žalmy k poučení o tobě všem, kteří tě neznají. (Srv. Ž 47)

Prosíme tě: Mluv k nám neustále, v Pánu Ježíši Kristu, který na věky žije a kraluje s tebou, naším nebeským Otcem, v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Ř 6,17–23

Evangelium: Mt 7,15–21

Čtení Písma k obětování: Da (přídavek) 3,39–42

K požehnání:

Pane, naše spáso! Hospodine, skloň se k nám, pospěš, vysvobod' nás, buď nám skálou zástitnou, buď opevněným domem pro naši spáso. Tys náš skalní štít a pevná tvrz naše, ved' nás pro své jméno a doved' nás k cíli.

(Srv. Ž 31,3–4)

Na věky buď vyvýšeno tvé jméno v Ježíši Kristu, tvém nejmilejším Synu, který k nám přišel v Duchu svatém, aby nás i svět spasil.

Amen. Aleluja!

Vhodné písně: 136, 62, 306

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - NEMILOSRDNÝ SLUŽEBNÍK 2

Následující kapitoly nepřináší vyčerpávající výklady podobnosti, ale spíše vysvětlující poznámky, zajímavosti z biblických reálií a motivaci k zamyšlení nad vzkazy Pána Ježíše do naší současnosti.

Pokračování z minulého čísla

Je v tom něco smutně humorného, když selže člověk při zaplacení kolosálního dluhu, který jde do milionů, a přitom tvrdě naléhá na kolegu, který mu dluží pár korun.

Zlý služebník se dopustil ještě další chyby: Měl jiná měřítka pro sebe a jiná pro své bližní – on sám nezaplátil, ale na spoluslužebníkovi to vyžadoval. To je jedna z nejběžnějších lidských chyb. Jsme velmi kritičtí vůči svým bližním a velmi shovívaví vůči sobě. Co na druhých hodnotíme jako

sobectví, u sebe to hájíme jako své právo, o kterém nehodláme diskutovat. Když v něčem selžeme, máme pro to tučnou veledůležitých důvodů; u jiných jsou to nanicovité výmluvy. Platnost Ježíšových příkazů je jasná, pokud je mají dodržovat druzí; pokud jde o nás, jako svou svatou povinnost to nepocítíme. Máme oči otevřené pro chyby druhých, ale před vlastními chybami je zavíráme. Co je upřímnost u nás, to je nezdvořilost u druhých. Co je hospodárnost u nás, to je u druhých lakota. Kdybychom vůči druhým jed-

nali se stejně chápavou shovívavostí, byl by svět šťastnější a mezi námi by bylo méně konfliktů.

ODPOUŠTĚNÍ

Podobenství ovšem upozorňuje především na to, že se nám nedostane Božího odpuštění, pokud sami nebudeme lidem odpouštět. Příběh je komentářem ke dvěma Ježíšovým myšlenkám.

William Barclay,

zkrácený překlad Jiřina Kubíkové

Pokračování příště

Nad Písmem

KDO ČINÍ VŮLI MÉHO OTCE... Mt 7,15–21

Vzájemnému poměru mezi vírou a skutky byla věnována už mnohá kázání, teologické traktáty i obsáhlé studie do detailu tento vztah mezi věřením a činěním rozebírající. Co má v Božích očích větší cenu: věřit nebo činit? Mohu být ospravedlněn na základě svých skutků, pokud jsem je nekonal s vírou, anebo na základě víry, které se však praktických skutků nedostávalo? Odpovědět na to není jednoduché, protože Bible nabízí dvě zdánlivě odlišná stanoviska. To první pavlovské říká, že víra je milost a nic než Boží milost nás nezachrání. Na prvním místě je tak věření, že Kristus zemřel za moje hříchy a jenom v jeho milosti a odpuštění mohu nalézt svoji spáso, aniž bych si ji nárokoval, vydobyl, vyzískal na základě toho, co jsem v životě vykonal. Druhý biblický pohled reprezentuje List Jakubův, který hovoří o prázdnotě víry bez skutků. Taková víra je mrtvá, nanicovitá, nekouje v ní život, je bezduchá, neboť duchem víry mají být právě skutky v živé víře konané. Dva různé teologické pohledy na víru v poměru k činění daly povstat dvěma základním proudům křesťanské duchovní tradice. Ten první pavlovský hovoří o nezastupitelnosti milosti, druhý jakubovský vyzdvihuje prokazování skutků jako základní aspekt Ježíšova náboženství. S tím korespondují i Ježíšova slova o „činění“ vůle Otcovy. Dva duchovní proudy, které se prolínají různými druhy církevních společenství a znovu a znovu dávají v té které části Kristovy církve povstávat významným hnutím, která ten „svůj“ motiv budou vyzdvihovat a snažit se převádět ho do praktické roviny každodenního věření. Ale nejedná se pouze o záležitost církve a jejich věroučných důrazů, kde se setkáme s tímto pojetím. Ona biblická odlišnost pohledů na věc – rozkročenost mezi dvěma póly, odráží nejvládnější lidské napětí, které bychom si ve víře měli uvědomovat i my – lid církevní a kostelní, který nedělel co nedělel hledá Boží východiska na lidských cestách. Jde totiž jenom o jednu z dalších obecně lidských zkušeností, kterou pocítíme, pokud není víra jenom zbožnou zástěrkou naší falešnosti. Co bude tím, co mě jednou vytrhne z náruče tohoto světa do náruče Boží? Jak se před Bohem

ospravedlním, čím se prokážu a co mi zajistí účast na všech těch velikých věcech a na radosti, o které hovoří Ježíš v evangeliu, že je připravena pro ty, kdo v něho věří? Skutečně jenom svoji vírou, anebo je žádoucí, abych k ní přidal i nějaké „dobré“ skutky? A jestliže i tyto hrají roli, nejsou nakonec důležitější nežli samotná víra? Kolik jich má být a jaké kvality? Co se v Božích očích už počítá, a co ještě ne? Přiznejme sami před sebou, kolikrát jsme pomysleli na to, že nám Bůh něco odpustí pro to, co dobrého jsme na jiných životních frontách vykonal. Snad jsem nevykonala nic tak špatného, aby mě Bůh nepřijal, pomyslí si zbožná žena a svoje přesvědčení o tom sděluje svému faráři. Jiná zbožná žena ale uvažuje docela jinak: ve srovnání s tím, co jsem v životě dobrého nevykonala a vykonal mohla, je těch pozitivních skutků jenom zlomek. Jak je to tedy s Božím vytržením? Dostojevskij v Bratřích Karamazových líčí úděl staré zlé ženy, která se po životě naplněném samými špatnostmi a zlobou ocitá v pekle. Topí se v pekelné bažině, když tu se rozpomíná na jeden jediný dobrý skutek, který v životě udělala: potulnému žebrákovvi, který procházel okolo jejího plotu, darovala malou cibulíčku. Náhle se peklo prozáří andělskou přítomností a zlá žena spatřuje onu darovanou cibulíčku v ruce anděla. Chytne se jí jako kotevního lana a anděl pomocí cibulíčky ženu zachraňuje z pekelného trápení. Žena se raduje ze své záchrany pro jedinou cibulíčku, když vtom se na ni začínou všeset ostatní hříšníci, aby mohli být vytaženi spolu s ní. Zlá žena je však odkopává a křičí, že je to jenom její cibulíčka, jenom jí anděl zachránil. Vtom se tenká rostlinka přetrhne a žena se vrací zpátky tam, odkud byla vytažena. Její vlastní zloba jí v pekle pohltila znovu, svůj jediný dobrý skutek nedokázala rozmnožit ve společenství těch, kteří na tom byli stejně jako ona. Tolik tedy Dostojevskij a možná nás přitom napadne: co bude tou mojí cibulíčkou, která mě jednou zachrání od zavržení? Už jsem jí někomu dal anebo na ni stále ještě někdo čeká? Co je mým osobním vkladem k tomu, aby peklo nemělo vládu nad ným životem a nad životy těch, kteří jsou okolo mě? Jakým skut-

kem jsem svoji víru prokázal, čím jsem dosvědčil to, v co věřím? Jaké je ovoce moji víry?

U vchodu do našeho sboru ve Vršovcích je betlém, který jeho autoři farář Adámek a sochař Kotyza pojali jako Ježíšovo narození ve skutečných milosrdenství. Tradiční betlémskou scénérii klanění u jeslí oživují jednotlivé postavy z evangelia, které si navzájem prokazují lásku ve skutečných milostech. Hladový je sycen, žiznivý napájen, chromý je podpírán, vězňové propouštěni na svobodu. Ti všichni skrze své skutky oslavují Boha, který se v tu chvíli pro ně narodil. Když jsem přemýšlel, čím doprovodit výklad tohoto netradičně pojatého betlému, napadlo mě dát vedle sebe Pavlovy texty o milosti s Jakubovým slovem o skutečích. Není taková cibulíčka, která by nás mohla vytrhnout z moře zavržení. Není takový lidský skutek, pro který bychom si mohli nárokovat vlastní spáso. To dokáže jedině Kristus. K tomu je ale nutné, aby se pro nás narodil, skrze naši víru v konkrétních skutečích lásky, abychom ho dokázali vpustit do svých životů a nechali se prostoupit jeho milostí. Kristus na příkladu milosrdného Samařana, kterého také najdete v našem betlému a který dokázal pomocí trpčím, ukazuje, že falešná zbožnost nikam nevede. Příkladem není kněz ani levita, kteří spěchali do chrámu, ale ten, který konkrétním skutkem dokázal, že ví, jaké to je, nechat se oslovit Boží milostí. „Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do Božího království, ale ten, kdo činí vůli mého Otce...“. Skutek jde spolu s vírou a víra spolu se skutky. Jedno s druhým společně na cestě k Božimu království.

David Frýdl

**Já nemohu říct,
že bys mi někdy něco
vzal,
vždyť všechno, co mám,
je vlastně tvé.
Já mohu jen říct,
že mi dáváš stále víc,
nekonečné množství
lásky nezměrné.
Amen**

SLOVO NA SETKÁNÍ S OBČANY MĚSTA HUSINEC

Dokončení ze str. 1
nou spolupráci a dialog s církvemi sdruženými v Ekumenické radě církví i s Římskokatolickou církví. Současně však půjde o mezinárodní kontakty, zvláště s partnerskými evangelickými církvemi v Německu. Odborné zajištění obsahové ideové stránky bude probíhat ve spolupráci s pracovníky Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy, panem děkanem prof. ThDr. Janem Blahoslavem Láškem, prof. ThDr. Zdeňkem Kučerou, ThDr. Jaroslavem Hrdličkou a dalšími. Odborná spolupráce bude probíhat v širším složení a nebude vázána konfesně. Jsme otevřeni spolupráci s prof. PhDr. Petrem Čornejem DrSc., PhDr. Lukášem Novotným, Ph.D. a

dalšími odborníky. Při technicko-stavebním zajišťování správy Památníku předpokládáme spolupráci s Jihočeským krajem, s ministerstvem kultury a s dalšími institucemi. Naše církev spravuje množství vlastních nebo pronajatých objektů kostelů, far a dalších v počtu kolem 600, z nichž řada je kulturními památkami. V případě obnovy Památníku Mistra Jana Husa v Husinci jsou možné tři varianty. První je úsilí obnovit expozici a provádění nejnnutnějších oprav objektů. Druhá varianta je zajištění obnovy Památníku ve větším rozsahu, avšak při zachování současné podoby. Třetí varianta je zásadní a rozsáhlá renovace Památníku s využitím již rozpracovaného projektu a s vytvořením

vzdělávacího centra. V závěru mi dovoluji vyslovit ještě dvě myšlenky. Tou první je, že naše církev si nechce nic přivlastnit, ale pouze spravovat. Mistr Jan Hus je osobností, která svým významem přesahuje jednu konfesi. Má celonárodní a univerzální charakter. A to se vztahuje i na jeho rodiště. Druhá myšlenka se týká toho, že Mistr Jan Hus v minulosti rozdělával. Pohled do budoucnosti, jehož důležitým časovým bodem je rok 2015, je, že Mistr Jan Hus má být tím, kdo spojuje. S tímto vědomím přistupuje naše církev ke spolupráci na obnově zdejšího Památníku Mistra Jana Husa.

V Husinci, dne 23. 6. 2010

Tomáš Butta, patriarcha

Položení základního kamene

V hojném počtu se shromáždili věřící naší náboženské obce Praha-Spořilov 12. června, aby společně nad Písmem a v modlitbách poděkovali Otci za milost, kterou štědrě pobíráme z jeho moudrosti. V průběhu bohoslužby bratr vikář Daniel Majer vyprosil požehnání k započatému dílu - památníku k 90. výročí vzniku naší církve. Bylo poklepáno na základní kámen.

Zahradní bohoslužba se konala pod širým nebem za účasti duchovních působících v naší diecézi, ale i hostů z ekumeny. Po bohoslužbách následoval další program, končící v pozdních hodinách. Ze setkání bylo patrné Boží působení i přítomnost Ducha svatého, kterého si právě v tomto čase připomínáme. Chtěl bych vyjádřit poděkování všem, kdo se malou i velkou měrou podíleli na přípravě tohoto setkání. Vyprošuji vám radost a posilu na společném díle, které jest dědictvím nás všech. Pán s vámi!

V účtě bratr Jan Hlavsa

NAŠE RECENZE

EVA KANTŮRKOVÁ: JAN HUS
Příspěvek k národní identitě

Vydavatelství IDEÁL, Praha 2008
Vydání třetí, 460 stran.
Náklad ani cena neuvedeny.

Kniha Jan Hus s výstižným podtitulem Příspěvek k národní identitě od přední české prozaičky a scénáristky Evy Kantůrkové (nar. 11. května 1930) čtenáři ukazuje osobu Jana Husa v jeho zcela lidské a nezidealizované a nezdemónizované podobě, kterou na jeho osobu po staletí navrhli nejrůznější filosofové, teologové a historici. Autorka líčí jeho život v nezvykle širokém záběru a ve všech souvislostech a to s velkou pečlivostí a znalostí, což svědčí o velmi důkladné přípravě a pokoře, se kterou přistupovala ke vzniku této knihy. Eva Kantůrková vtahuje čtenáře do popisovaného děje a doby a pomáhá odstraňovat některé vztité představy, polopravdy a dokonce nesmysly o MJH a pokouší se tyto mýty vyvracet a podívat se na tuto přední osobnost našich dějin ale i na husitství jako takové z poněkud jiného úhlu pohledu. Kniha je rozdělena do třinácti chronologicky seřazených kapitol a končí Husovým odsouzením a krutou smrtí upálením na mrchovišti koní v Kostnici.

V závěru knihy je seznam použité literatury, poznámka autorky a 45 stran velmi zajímavé diskuse na téma "Je Hus ještě aktuální?", do které se zapojili Milan Šimečka, František Kautman, Miloš Rejchrt, Jan Dus st., Bohumír Janát, Božena Komárková, Josef Zvěřina, Eva Kantůrková, Jan Šimsa a Jaroslav Mezník.

Kniha poprvé vyšla již v roce 1988 v samizdatu, později tiskem v roce 1991 v nakladatelství Melantrich a v roce 2000 v nakladatelství Hynek. Toto v pořadí již třetí vydání svědčí o tom, že osobnost MJH, ale i husitství má stále co říci i současné generaci. Knihu lze proto vřele doporučit nejen zájemcům o naši historii, ale i všem studentům HTF UK Praha, jakož i duchovním naší církve.

Pavel Hýbl, Šumperk

HOŘE A MILOST

Letošní jubilejní rok CČSH podnítl poznávání života členů a duchovních naší církve v době zkoušek i nadějí v letech 1948-1989. Každá generace má právo hledat svůj pohled na dějiny církve, v níž žije život víry; pro všechny postojte však společně platí touha hledat pravdu a schopnost ji nalézat. Některé obrazy z prošlého času jsou opřeny o vážné zkoumání, jiné působí dojmem povrchního černobílého vidění. Život je však mnohovrstevný, v každé osobě je dobro i zlo a žádné rozhodnutí v dějinách se nevyhne dvojznačnosti. To platilo zejména pro duchovní, kteří byli pro svoji službu Bohu pověřeni církví, ale jejich personální i hospodářské a organizační záležitosti a jednání podléhaly velmi podrobnému státnímu dohledu. Ten se místy proměnil v nemilosrdný dozor; jindy byl mírnější, avšak v každém případě vnucený stav nesvobody a často i ponižení působil všem bolest, hoře, zejména těm, kteří zažili čas církevní svobody.

František K. Moc, jeden z nejvýraznějších „teologů na faře“, na jedné synodě plzeňské diecéze rozvíjel tehdy

neobvyklou myšlenku, že při všech obtížích práce v obci a hořekováním s tím spojeného, jsou „šťastní faráři“. To jsou ti, kteří se každý den v práci i modlitbě plně a skutečně spoléhají na Boha v Kristu. Úvahy Františka K. Moca připomínaly vyznání apoštola Pavla, který tvrdě trpěl pro Krista, avšak milost Boží mu jeho hoře plně vyvážila.

Spolehnutí na Boha nabývalo konkrétní podobu, již ten, který nesl po léta hlavní tíhu teologického zápasu, profesor Zdeněk Trtík, vyjádřil svým žákům direktivou: Vaše místo je za každých okolností v práci pro náboženskou obec, soustřeďte se na to, abyste mohli v obci pracovat. Hluboká práce v obci, duchovní ale i stavební a hospodářská, přinášela uklidnění, ano i duchovní štěstí uprostřed suchopáru nebo útlaku zvnějšku.

Prof. Zdeněk Trtík, jako nedobrovolný penzista, po určité době dostal státní souhlas k duchovenskému působení v náboženské obci Praha-Holešovice, kde byla farářkou jeho žačka Stanislava Suchardová, provdaná Michlerová. Cítil se - jak mi řekl -

v práci pro obec opět šťastným a vnitřně svobodným. Věnoval se především mládeži a ta na Slovo Boží, jak je tlumočil, slyšela. Tento stav - pro Zdeňka Trtíka nepochybně hoře, ale zároveň i Boží milost, souvisel s tím, že sestra Stanislava, jejíž výročí úmrtí na tyto dny spadá, patřila k těm, pro něž věrná práce v obci, ať již v hradecké nebo pražské diecézi, tvořila ústřední, svobodně zvolenou a šťastnou náplň života. Na takových duchovních stál život církve, taková nesla pochodeň víry a předali ji mladším. Ti, kteří vírou překonali útlak zvnějšku a často nepochopení uvnitř, zakoušeli oddanost a lásku farníků - bratr profesor Zdeněk Trtík i studentů a studentek teologie; tu farářka Stanislava projevovala úctu a ohledy ke svému učiteli, jenž jí byl tehdy služebně podřízen. Věrně sloužili tam, kam je Pán postavil, uchovali pohotovost víry, lásku ke společenství bratří a sester i naději na život věčný.

Vzpomínáme na ně, inspirujeme se jejich životem a vírou a děkujeme za ně Bohu.

(ZK)

K HUSOVU VÝROČÍ O PRAVDĚ A SPRÁVEDLNOSTI

Je přelom června a července, doba dovolených a rodinné pohody. Já se z takové vrátila a co mě čekalo - mírný šok. Myslela jsem, že to, co se stalo na Vyšehradě, bude vyřešeno, ale opak je pravdou. Nápad, jak zničit menší ale movitou náboženskou obec, se tedy podařil. Stačilo pozvat na shromáždění náboženské obce své kamarády a známé, přesvědčit je, že dělají dobrou věc, když budou hlasovat podle faráře, a prohlásit je za členy náboženské obce. Pak navrhnout doplnění rady starších a odvolání předsedy a nechat si tuto praxi požehnat pozvaným biskupem (nejlépe z jiné diecéze). Nepohodlná stará rada starších si snadno spočítala, že po doplnění "kamarádů" nemá šanci cokoli rozumného odhlasovat. Statutární zastupci by pak ručili svým majetkem za rozhodování někoho jiného. Proto všichni rezignovali na funkce a doufali, že vyšší církevní orgány tuto amorálnost neschválí.

Členové všech vyšších orgánů však "strčili hlavy do písku", neboť jich se to netýká. Ale jsou na omylu, týká se

to celé církve. V době 90. výročí založení církve je to trochu neuvěřitelné. Kam se poděla snaha o slušnost, porozumění, toleranci, pochopení, ale hlavně vzájemné naslouchání. Sednout si proti sobě a obě strany "z očí do očí mluvit", ale prosím pravdu, ne to, co chci, aby ten druhý slyšel. Nechápu vedení církve. V době, kdy se jedná o odluce církve od státu, je to nepochopitelné. Všechny osoby ve vedoucím postavení by si měly uvědomit, že členové náboženských obcí je budou žít a ne stát, a měly by tak uvažovat a jednat, ale opak je pravdou.

Já jsem třetí pokolení otců zakladatelů. Ten krásný sbor v Časlavi stavěli a korunku ke korunce na něj vybírali naši předci. Zнала jsem řadu úctu budících farářů, kteří se úzce stýkali s mojí rodinou. Svým prarodičům jsem slíbila, že budu stát na jejich místě. Tak stojím a divím se, co se s tou církví děje? Nemělo by se církevní zastupitelstvo zamyslet a církevní řády v § 10 doplnit o odst. 2, který jsme navrhovali v dopise členům cír-

kevního zastupitelstva ze dne 4. června 2010 čj. 1544/10, aby se nemohlo stát v jiné obci to, co na Vyšehradě? Neboť Vyšehrad je návod, jak zlikvidovat další malé obce v zájmu mamonu. Kdyby byl Vyšehrad chudý, tak se to nestalo - ať žijou peníze.

Prosím, vraťme se k základům církve a obnovme tu církev, která byl před 90 lety, od které český národ toho moc čekal. Komunikujme na všech úrovních o všem.

O komunikaci bylo toho řečeno hodně na setkání farářek a laiků při výročí prvního svěcení žen v Brně v roce 2007. Starší generace si stěžovala, že je na ně zapomínáno a nikdo s nimi nekomunikuje. Prosím, komunikujme ve všech oblastech a problémech a nezapomínejme na nikoho.

K Husovu výročí uvažujme racionálně a spravedlivě, když ne, vrátí se nám to úplně odjinud.

Alena Černovská,
bývalá místopředsedkyně rady starších, 73 let členka církve, více než 15 let členka náboženské obce Praha 2-Vyšehrad

ZPRÁVY

Nové webovky

S radostí si dovoluujeme oznámit, že jsou v provozu webové stránky vnějších vztahů CČSH. Jejich prostřednictvím chceme informovat o významných ekumenických událostech v zahraničí i v naší církvi, naleznete zde také dokumenty k ekumenismu a užitečné odkazy. Nebudou zde chybět ani informace a různé nabídky pro duchovní a členy církve. Stránky se budou i nadále vyvíjet a naleznete je na adrese: <http://vnejsivztahy.cesh.cz>.

(ht)

Pozvání o prázdninách

Hovory o výtvarném umění - čtení z deníku sochaře Jana Znoje moderuje MUDr. Jitka Buttová každý čtvrtek po dobu letních prázdnin od 17 h ve Sboru knížete Václava Na Zderaze, Resslova 6, Praha 2-Nové Město.

(no)

Pozvání do Horského domova

Na jižním svahu Hořejších Herlíkovic, nedaleko od Vrchlabí, najdete rekreační zařízení Českobratrské církve evangelické. Součástí areálu Horského domova je i secesní kostelík, který poskytuje duchovní prostor i pro konání bohoslužeb. Možná, že právě teď přemýšlíte, kde letos prožijete dovolenou - určitě uvítáte naši last minute nabídku, kterou najdete na internetu. Možná, že plánujete nějakou akci pro větší skupinu - rádi vám poskytneme skupinovou slevu.

Informace:

Horský Domov Herlíkovice,
Strážné 157, 543 52 Strážné
Tel.: 499 434 300, 604 434 300
Fax: 499 434 303
www.horskydomov.cz

(red)

Sborový den v Červeném Kostelci

Chtěli bychom se s vámi podělit o radostný zážitek ze sborového dne, který se v naší náboženské obci uskutečnil v neděli 20. června. Před nedávnou dobou br. předseda rady starších Zdeněk Sedláček osobně pozval br. patriarchu Tomáše Buttu do naší náboženské obce, protože se dozvěděl, že br. patriarcha náš Sbor Jana Žižky z Trocnova ještě nikdy nenavštívil. Br. patriarcha k naší velké radosti nabídku přijal a návštěva byla brzy domluvena na konec června, kdy se u nás již pravidelně koná sborový den.

Hned ráno jsme se sešli k bohoslužbám, které vedl br. patriarcha spolu s naším br. farářem. Povzbuzujícím výkladem Slova Božího posloužil br. patriarcha. Na odpoledne si pak br. patriarcha pro nás připravil přednášku „Živá bohoslužba“. Týkala se historie a možností reformy a oživení naší liturgie. Přednáška byla proložena zpěvem chval, které nám přijely zapívat mladé sestry z Jaroměře Eva a Šárka.

Po skončení přednášky se celé společenství, které tvořili také hosté z náboženských obcí z Úpice, Trutnova a Rtyně v Podkrkonoší, přesunulo na farní zahradu, kde bylo připraveno bohaté občerstvení.

Na závěr bychom chtěli poděkovat br.

patriarchovi za jeho ochotu a duchovní povzbuzení, které s sebou přivezl k nám do Červeného Kostelce, ale hlavně našemu Pánu Ježíši Kristu za milosrdenství, kterého se nám každého dne dostává, a za dar církve, která se nám stala naším duchovním domovem. A tak věříme, že i tento den posloužil k tomu, aby se naplnila modlitba apoštola Pavla, který v listu Filipským píše: Modlím se za to, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost, abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhonní pro den Kristův... (Fp 1,9-10)

Rada starších
Červený Kostelec

Koncerty u sv. Mikuláše

- * 12. 7. – 14 hodin
Benefiční koncert
Sing to the Lord (UK)
- * 12. 7. – 20 hodin
W. A. Mozart - Requiem
Praga Sinfonietta Orchestra,
Vox Prague Chorus, diriguje:
M. Němcová
- * 13. 7. – 14 hodin
Benefiční koncert
National Moravian Church (USA)
- * 13. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Rosini
K. Valoušková - soprán,
O. Musilová - mezzosoprán,
Z. Němečková - varhany
- * 14. 7. – 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart
H. Jonášová - soprán,
B. Rabas - varhany
- * 15. 7. - 17 hodin
Vranický, Mozart
České smyčcové trio
- * 16. 7. - 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
- * 16. 7. - 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense
Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
- * 17. 7. - 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Příbyl - viola
- * 17. 7. - 20 hodin
Mozart, Gounod, Dvořák
Consortium Pragense
Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
- * 18. 7. - 17 hodin
Haydn, Vranický, Mozart
STRING TRIO PRAGA
- * 18. 7. - 20 hodin
Dvořák, Händel, Vivaldi, Ravel
New Prague Radio Symphony

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

DOBŘÉ A ŠPATNÉ OVOCE

„Střezte se živých proroků, poznáte je po jejich ovoci,“ říká Pán Ježíš (Mt 7,15).

V následujícím seznamu vlastností zvolte jen to dobré „ovoce“ – z písmenek za vybranými slovy vám vyjde tajanenka.

laskavost (D)
faleš (H)
vypočítavost (A)
trpělivost (O)
vstřícnost (B)
podlézavost (V)
ochota (R)

neupřímnost (Y)
obětavost (É)
píle (O)
závist (L)
hrubost (K)
skromnost (V)
chlubivost (M)

statečnost (O)
pýcha (E)
lenost (S)
dobročinnost (C)
krutost (Š)
velkorysost (E)

(Řešení z minulého čísla: *Bud'te dokonalí.*)

Jana Krajčířiková

EKUMENY

NALÉHAVÉ POTŘEBY HAITSKÉ SPOLEČNOSTI VYŽADUJÍ EKUMENICKOU POMOC, ZNÍ ZÁVĚR CÍRKEVNÍ KOMISE

Sedmičlenná ekumenická komise pod vedením generálního sekretáře Světové rady církvi (World Council of Churches, WCC) rev. dr. Olava Fykseho Tveita ukončila ve čtvrtek 17. června třídní návštěvu Haiti. Informují o tom internetové stránky WCC.

Delegace během svého pobytu navštívila místa, postižená 12. ledna silným zemětřesením, včetně svatyní různých denominací, které byly během katastrofy zničeny. Seznámila se také s různými církevními projekty na pomoc obětem přírodní pohromy. „Je to velmi silný zážitek, vidět, jak život po zemětřesení pokračuje, i když jsou podmínky stále těžké,“ řekl předseda komise rev. dr. Tveit.

Členové komise na druhou stranu vyjádřili znepokojení ohledně některých záležitostí obnovy zničených oblastí včetně role, kterou v obnově zničených oblastí hrají církve. Hlavním poskytovatelem pomoci s církevním pozadím je mezinárodní humanitární organizace ACT Alliance, zaměřená na dlouhodobou humanitární podporu.

Členové delegace rovněž během jednání se zástupci haitské vlády, poslancem Emanem Exinorem a předsedou sněmovny Levaillentem Louismem Jeunem, vyslovili své obavy nad dopadem současné situace na blížící se všeobecné volby, které proběhnou v listopadu. V podmínkách, ve kterých se nyní Haiti nachází, je podle delegátů zapotřebí silného vedení, dobré správy, spravedlnosti a integrity. Součástí rekonstrukce země pak musí být ohledy na specifické potřeby lidí, občanské společnosti i církvi.

Komise rovněž zvažovala, jakým způsobem je možné oslovit velké globální organizace, jako je OSN. Její členové přislíbili, že budou nadále poskytovat Haiti pomoc a organizovat modlitby za jejich obtížnou situaci. Důležitá je také podpora ekumenických snah haitských církvi, která může posílit jejich hlas na světové veřejnosti a poukázat na naléhavé potřeby církvi a společnosti na Haiti.

www.ekumenickenoviny.cz

MISTROVSTVÍ ČR VE ZNALOSTECH BIBLE PROBĚHNE 16. ŘÍJNA

V sobotu 16. října se v Jednácím a Rytířském sále Senátu Parlamentu České republiky uskuteční 7. mistrovství České republiky ve znalostech Bible. Akci organizuje česká pobočka Mezinárodního křesťanského velvyslancetví Jeruzalém (International Christian Embassy Jerusalem, ICEJ) ve spolupráci s Českou biblickou společností a Biblickou jednotou, informují o tom internetové stránky ICEJ. Začátek mistrovství je naplánován na 9.30 h. Cílem akce je nejen poměřit se ve znalostech Starého a Nového zákona, ale také přitáhnout pozornost okolí k Písmu a tak „přispět k návratu Bible do širšího povědomí našeho národa“. Soutěžít mohou čtyřčlenná družstva, maximální počet týmů, daný kapacitou sálu, je 20. Soutěžít mohou osoby, které v roce konání mistrovství dosáhly alespoň 16 let. Záštitu nad mistrovstvím převzal JUDr. Petr Pithart, místopředseda Senátu Parlamentu ČR. První cenou pro vítězné družstvo bude elektronická čtečka knih s nahranými biblickými texty. Předsedou organizačního výboru je výkonný ředitel české pobočky ICEJ ing. Karel Sedláček.

(red)

MALAJSIIE HLEDÁ SUPERSTAR – MÍSTO ZPĚVÁKŮ VŠAK SOUTĚŽÍ DUCHOVNÍ

Velkým hitem se v Malajsií stala místní obdoba talentové televizní soutěže X Factor, z níž ovšem nevzejde nová popová hvězda, ale možný mladý náboženský vůdce země. Píše o tom britský deník The Daily Telegraph.

Účastníci soutěže Mladý imám se utkávají v odřívání pasáží z Koránu a v dalších úkolech spojených s prací muslimských duchovních. O osudu desítky mužů ve věku od 19 do 27 let, kteří předvádějí své kazatelské umění, rozhoduje sám velký muftí malajsijské národní mešity Hasan Mahmood. Vítězi klání bude odměnou jmenování imámem v mešitě malajského Kuala Lumpur, pout' do Mekky a zaplacení plné výše stipendia na mezinárodní univerzitě v Saúdské Arábii, informují Lidovky.cz.

Stejně jako na Západě se i v Malajsií stali soutěžící idoly pro mladé televizní diváky. Stránky soutěže na Facebooku již registrují přes 25 000 fanoušků, elegantní pánské obleky mladých soutěžících boří stereotyp postarších imámů ve volných hábitech. Televize nicméně v řadě ohledů spolupracovala s vládou, aby neurazila konzervativnější vyznavače islámu.

Prvním úkolem, který museli soutěžící splnit, byla koupel a náležité pohřbení těla. Zacházení s mrtvým tělem je jedním z nejnáročnějších rituálů, s nímž se může imám setkat. Následujícími úkoly bylo kázání pro mladíky, které policie zadržela při ilegálních automobilových závodech v ulicích města, a návštěva sirotčince. Skupina soutěžících je izolována od okolního světa v noclehárně mešity. Vždy v pátek musí každý z účastníků soutěže přednést v mešitě kázání.

"Cílem soutěže je zábavným způsobem zlepšit znalosti, chápání a praktickování islámu jak u účastníků klání, tak u publika," uvedl Izelan. "Reakce na show jsou velmi pozitivní a věříme, že soutěž bude mít řadu pokračování," dodal Izelan Basar zastupující kanál Astro Oasis, který show vysílá.

www.christnet.cz

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9